

Изненада, постало је дозвољено све што смо некада осуђивали.

Само да би један човек отишао.

Некада смо осуђивали сваку сарадњу са СПС-ом. „Тиме се поништавају све одлуке 5. октобра, поништава се велики напор који су грађани Србије изнели 5. октобра, поништавају се све политичке промене које су се до сада дешавале, релативизују се сви наши заједнички напори до 5. октобра да се обори са власти режим Слободана Милошевића” (Борис Тадић, 3. фебруара 2004). Данас је прављење владе са СПС-ом императив. „Стегните руку онима са којима сте се сукобљавали деведесетих година и заједнички нађите решење за бољу будућност. Ако то не будете урадили, имаћете проблем са мнош!” (Борис Тадић, у обраћању ГО ДС, 7. јуна 2008). СПС је изненада постао идејно блиска странка, социјално одговорна снага, европска левица, носилац бола за преминулим председником...

Само да би један човек отишао?

Некада смо се изругивали сировости политичара. „Мени није свирао и певао једино Бетовен и Шопен, јер сам био мален док су они били популарни”. Новинарка: „Ја мислим да сте Ви направили лапсус, Ви нисте били мали кад је Бетовен био жив”.

Политичар

: „Нисам направио лапсус. Па колико Бетовен има сада година?”. Када се овај политичар придружио народњацима, прва реченица у вестима на Б92 гласила је: „Јединствена Србија Драгана Марковића Палме биће на листи ДСС-а, тој странци не смета што је Марковић величао Жељка Ражнатовића Аркана” (20. новембра 2006). У вести је, затим, дат коментар да је „ово прва предизборна коалиција партије демократске оријентације са странкама бившег режима”. Али, било је довољно да овај политичар изрекне чаробну мантру о томе како „ЕУ нема алтернативу”, па да се све заборави. „Добродошли су сви који хоће Србију у ЕУ. ЛДП је проевропска странка, знам да су и неки људи из коалиције СПС–ПУПС–ЈС (проевропски оријентисани – А. С), Палма је говорио да жели инвестиције у Јагодини...” (Млађан Динкић, Б92, 11. маја 2008). Више нико не помиње деведесете, више нико не помиње Аркана, више нико не помиње Бетовена... Ништа више није важно.

Само да би један човек отишао?

Некада смо се питали како мањи коалициони партнер сме да захтева место премијера, како неко са 16 посто гласова може да буде председник владе, некада смо се жалили да то није демократски, да то није воља бирача... А сада? „Према сазнањима Блица, лидеру СПС-а Ивици Дачићу и потпредседнику СПС-а Милутину Мркоњићу демократе нуде могућност премијерског места” (6. јуна 2008). Са 16 одсто се не може бити премијер, али са 8 одсто може. Што да не? Европски смо људи, важно је да се иде ка Европи. Сва наша ранија брига за вољу гласача нестала је. Само да би један човек отишао?

Некада су бриселски чиновници годинама кочили ССП. Објашњавали су да је то зато што Србија није ухватила Младића. Тако су прошле 2005, 2006. и 2007. година. А онда, иако Србија није ухватила Младића, иако је извештај о сарадњи са Хагом негативан, иако су Холанђани наставили да се буне, Споразум је потписан. Оно што није могло три године, постало је могуће десет дана пред изборе. Раније није могло ништа, сада је могло све. Само да би један човек отишао?

Изгледа да је тај човек, ма шта о њему мислили, ипак некако незгодан. Изгледа да је почео да смета. Незгодан је, ваљда, зато што му се не може пребацити да је диктатор, као оном пре њега. Не могу му се пребацити ни ратни злочини. Не може се ни купити, некако је задрт. Ухватио се Косова 2004, таман кад су на њега сви заборавили. Узнемирио јавност, чак окупио странке. Србија је први пут, после 2000, пружила отпор. И пошто се Русија умешала, од плана да Косово „падне шап'том” није било ништа. На питању Косова, уз највећу и најбогатију земљу света стало је 40 земаља, уз малу Србију 150. Непојамно.

Тај човек је постао сметња. Зато на његовом примеру треба показати како пролази свако ко пружи отпор. Зато ће он од великог демократе, преводиоца „Федералистичких списа”, тумача Токвила, победника над Милошевићем, пошто га последњи пут провучемо кроз наше телевизије и наше новине, постати себични, мали политичар из Белановице, бедни властољубац за кога нико не сме да каже ни једну лепу реч...

И тај човек, како нам показују ови дани, стварно ће отићи. Последњи чеп ће бити уклоњен и транзиција ће неометано да потече. Све ће коначно бити приватизовано, све

Само да би један човек отишао

Пише: Слободан Антонић
четвртак, 12 јун 2008 00:57

интегрисано, Руси ће бити враћени на своје место, Косово послато у историју, Београд ће, као што је и ред, поново молити за пријем у НАТО, Брисел ће се, као што је и ред, поново сетити неког услова, медији ће поново објашњавати како „ЕУ нема алтернативу”... И све ће бити како треба. А и ми ћемо бити задовољни. Урадили смо оно што смо морали, казали смо понеку лаж која је била неопходна, починили понеку нискост која је била потребна. Зато што је један човек стварно морао отићи.